

Kedves Teológusok! Tisztelt Professzorok!

Eltelt, ennyi volt. Tíz ujjamon nem tudom megszámolni, hogy hányszor kérdezték meg otthon vagy bárhol: Mennyi van még? Nem sok ez a hat év? Hányad éves vagy? Maga hányad éves és hány ebédjegyet kell kihúzzon?... Sok ez a hat év. Hát még ha hét lesz belőle, mert van egy év ösztöndíj, egy év külföld. Sok idő, ami alatt megnőttünk, felnőttünk.

Amikor elkezdtek a teológiát, akkor 18-19 éves gyerekek voltunk: éppen hogy megkaptuk életünk második buletinjét, amelyet 18 évesen cseréltünk. Azért, nem akármilyen. És íme, itt vagyunk, 25-26-27 évesek, és ősztől beállunk a Szolgálatba. Mindezen évek alatt megértünk, megkomolyodtunk (már amennyire), tanultunk, fejlődöttünk. Azért, ma már osztogatnánk tanácsokat az elsőéves önmagunknak, a kis szerencsétlennek, aki azt sem tudta, hogy hánytól hány méter az élet. Pedig most sem tudjuk. Annyit tudunk: Jézus az út, az igazság és az élet.

Tanultunk az évek alatt: természetesen, rengeteg elméleti ismeretet. Sok kortörténetet, exegézist, nyelveket, történelmet, lelkipozítást stb. Azonban a legmeghatározóbbak mégis a barátok és a testvérek voltak. Megtapasztaltuk, a saját életünkön: „Milyen jó és gyönyörűsége a testvérek egysége!” Azok, akikkel együtt futottuk a pályát, akikkel együtt beszélgettünk hajnalokig, akikkel együtt csocsóztunk, fociztunk, ping-pong-oztunk, röplétközöttünk, fifáztunk, Mario Kartoztunk, kirándultunk, nevettünk, sírtunk, vigasztalódtunk, és akikhez mindig mentünk, ha valami „pletykás” hírt megtudtunk ebben a „hatalmas” akadémiai közösségben.

Áldott emlékekkel fogunk visszagondolni a teológusközösségre. Nem egy mintaközösség, sőt. Egészen biztos vagyok benne, hogy sokunk hordoz csalódást, esetleg botránkozást. Viszont nem szeretnénk, hogy egy-egy keserű tapasztalat határozza meg az egész hat év összegzését.

Kedves Teológusok! Úgy érezzük, hogy megtettük, amit megkövetelt tőlünk a teológusközösség. Isten iránti hálával mondjuk el, hogy az évfolyamunk mindig igyekezett elől állni, és húzni a diákság szekerét. Nekem, személyesen, két évnyi

közöttetek végzett szolgálat után, engedjétek meg, hogy elmondjam: nem akármilyen évfolyam állt mögöttem a feladatokban.

Emlékszünk még, amikor mi voltunk elsősök és az akkori hatodév búcsúzott. Benedek Csongi mondott beszédet. Ültünk ott és néztük, hogy fényévekre lesz az, amikor mi állunk a helyükre. Ne féljétek, Teológustestvéreink, nemsokára ti fogtok itt állni. Ma, búcsúzik tőletek egy évfolyam, akiket, hogy szerettetek vagy utáltatok, becsültetek vagy lenéztetek, ennek a megítélését rátok bízuk. Vigyázzatok a közösségre, a Krisztus-központú életre, hitre és szolgálatra, mert nagyon hamar leépül. „A rátok bízott drága kincset őrizték meg a bennetek lakozó Szentlélek által.”

Tisztelt Tanár urak és Tanárnők! Hálásak vagyunk Önökért is, még akkor is, ha sokunkban most van a legnagyobb hála, amikor többet nem kell találkozunk sem az osztályban, sem Studiumon. A tanáraink, akiket szerettünk és kerültünk, parodizáltunk és akikkel együtt nevettünk mások paródiáján, de akiket végig tiszteltünk. Összességében, azt mondhatjuk, hogy köszönjük ezeket az éveket, a munkájukat és az odaszánásukat, amelyeket értünk tettek, bármilyen formában. Kérjük Önöket, hogy néha, emlékezzenek meg rólunk imáinkban.

Mindenek fölött az Úr Istennek adunk hálát ezekért az évekkért. Viszont, mint Ő általa küldött követnek, minden lincenszező és magiszteriző diák kanonikus védőszentjének, dr. Buzogány Dezső professzor úrnak, évfolyamfelelősünknek is szeretnénk hálát adni hat év gondoskodásáért, türelméért, kirándulásaiért és minden ránk fordított idejéért. Az Úr Isten áldja meg egész életét és családját!

Végül pedig, a szolgálat, ami vár. Bolondok lennénk, ha azt mondanánk, hogy teljesen készen állunk. De talán még bolondabbak, hogyha várni akarunk a „megfelelő”, felkészült állapotra. Várjuk, hogy ősztől elkezdhesük, ugyanakkor, vannak félelmeink. Kérünk titeket, mindőtöket, hogy imádkozzatok értünk, hogy egyre nagyobb és több legyen Krisztus és egyre kisebbek mi, az egónk, a saját véleményünk. Hiszen „Neki növekednie kell, nekem pedig alább szállnom.” Ámen.

Szegi Máté Bence
végzős teológus hallgató